

Flor de Card

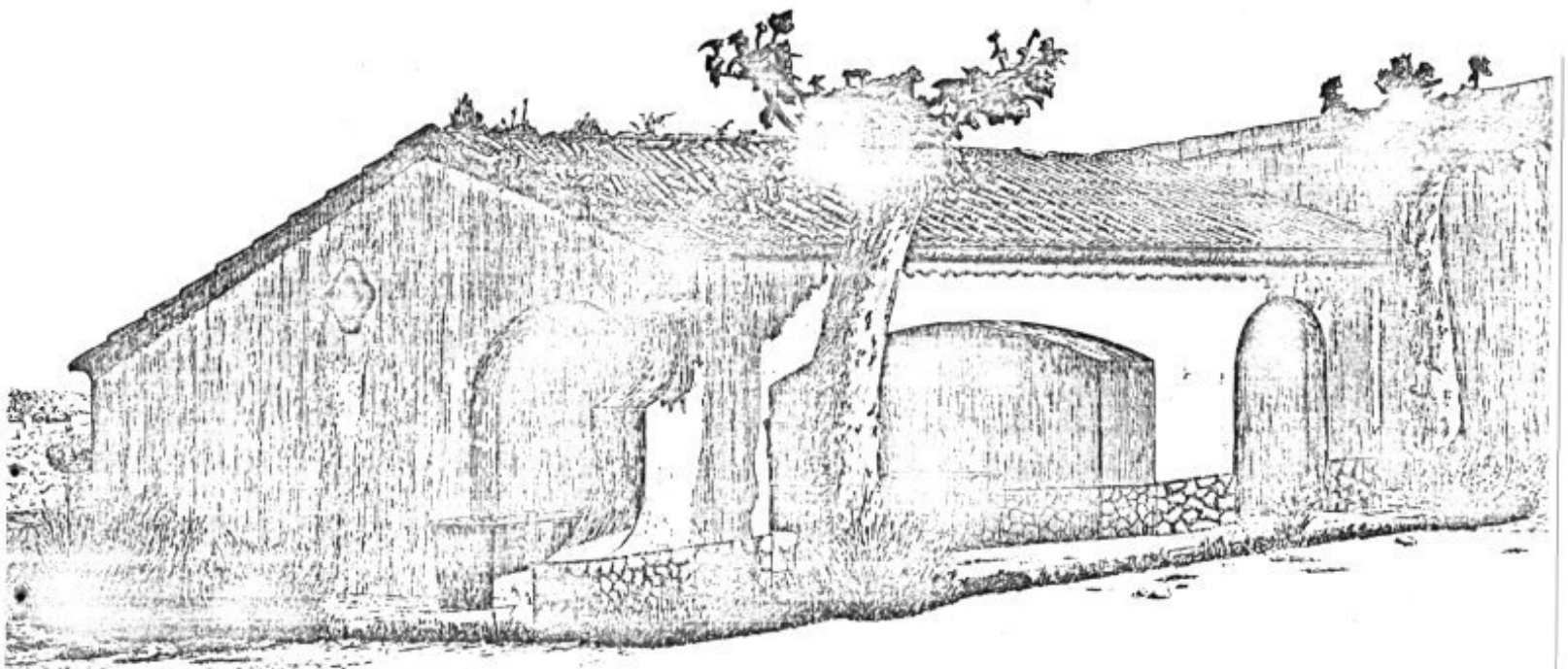
SANT LLORENÇ DES CARDASSAR

Els boiets s'aplegaven en el "Pou Vei",
un pou públic a la sortida de la vila,
amb abeurador, porxo a davant i clastra a darrera
enrevoltada de piques de rentar, tot a cobri.

Per omplir dos gerricons d'aigua n'havien de treure sis o set poalades,
perquè —un no sap com era! per paga eren tan estrets de coll
els gerricons!—
tota la vessaven dins l'abeurador.

La corriola del Pou Vei giscava.
—Me n'haure d'anar a dur aigo!—
i n'Angelina entrà dins la casa, sortint-ne
al punt amb la gerra buida posada sota el braç dret.
Passava un foraviler venint de jornal.
—Hala, a retiro!
—Bono!

Flor de Card

editorial

LES NOSTRES PUBLICACIONS, TASCA CONUNA.

Un poble sense veu, és un poble mort. Serà per això que les dictadures -i no fa tant de temps que hem patit d'aquest mal- posen tant d'esment en fer callar les llegendimes veus que neixen del poble, i encara més si són escrites posant-les un bon morral, perquè deixin de dur la veritat que, com es sap, sol ésser sempre incòmoda pel qui comanda sense voler escoltar els demés. Però no es tracta tan sols, d'això: un poble que té veu pròpia, és un poble que demostra vida pròpia, un poble cult. Això no cal discutir-ho, perquè és ben segur que tots n'estam d'acord.

A Mallorca tenim, dins la part forana, prop d'una dotzena de pobles que tenen aquesta veu pròpia. Es tracta de petites publicacions de caràcter local o comarcal que estan fent un admirable treball i que lluiten dia a dia per donar a les col·lectivitats i pobles allà on han nascut la possibilitat de recollir i expressar les opinions i les inquietuds que neixen d'aquest poble i fer-les arribar als demés. En poques paraules, de donar un servei que d'altra banda difícilment el poble, aquests pobles, podrien trobar si no fos per elles

Nosaltres en som una més, i com a tal tenim els mateixos problemes en que es troben les restants publicacions locals per a la seva supervivència. Aquestes i altres coses ens va ren dur, no fa molt de temps, a asseurer-nos a una taula i parlar d'aquelles qüestions que ens són comunes i veure de donar-nos una mà ja que tenim una tasca comuna i ens trobam també amb les mateixes dificultats. Fruit d'aquestes trobades, que han tingut lloc ja per dues vegades -a Sineu primer i a Manacor després- ha estat la creació del que podríem anomenar una agrupació de premsa comarcal i que ja desde ara mateix està disposada a treballar perquè aquesta premsa malgrat totes les dificultats en que es troba, pugui seguir essent la pròpia i autèntica veu de tots i cada u d'aquests pobles allà on neix i allà on lluita.

D'això es tracta. Som ben conscients de que de cada dia més i per moltes circumstàncies -deixem ara de banda uns condi-

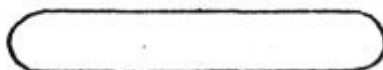
.../...

.../...

cionaments polítics que pensam ja no existeixen- la nostra supervivència està en entredit, és ben possible que de cada dia més, per motius econòmics o bé per falta d'il·lusió i recolzament una part d'aquesta premsa vagi morint poc a poc, com pareix acaba de succeir ara en el cas de l'"Andratx" -fa varies setmanes que ja no surt a rotlo- i que aquests pobles la part forana de Mallorca en definitiva, vagi perdent poc a poc els seus medis d'expressió i amb ells també la possibilitat d'anar recobrant aquesta identitat pròpia perduda al llarg d'uns anys molt difícils; agreujat tot això darrerament per la despersonalització a que ens duen els grans medis de comunicació.

Però treballam i lluitam sols, sense cap tipus d'ajuda més que la que podem rebre de la venda o la publicitat, sempre escasa, -o ni tan sols això- que duim a les nostres planes; aportacions totes elles en tot cas sempre insuficients per a afrontar els costos que van en augment. Segurament és per això que molts de nosaltres veim en perill la supervivència de les nostres publicacions i que en conseqüència aquests pobles de Mallorca vagin perdent la seva pròpia veu.

Aquestes paraules volen ésser una crida perquè la premsa comarcal és per damunt tot una tasca comuna i una responsabilitat col·lectiva i perquè del seu futur, més enllà dels que la feim, en som responsables tots: els propis pobles i les seves institucions.

Aquesta editorial ha estat elaborada conjuntament pel grup que forma la "Trobada de Premsa Comarcal" i serà publicada alhora per: "Bell Puig", "Dijous", "Felanitx", "Manacor", "Perlas y Cuevas", Sóller", "Vora Mar" i "Flor de Card".

classes socials i llenguatge -I-

"A CIUTAT NI HA BCTIFARRES ..."

La persistència d'un fort classisme ancestral, a Mallorca , tant a Ciutat com a la part forana, però més aguditzat entre ciutadans, la mala intel·ligència i consegüent interpretació d'aquest classisme, tant per mallorquins com per externs, i la confusió creixent a l'entorn d'aquest problema, em va fer emprendre, fa anys, una mica d'estudi sobre les nostres classes socials. Una avançada d'aquestes recerques i reflexions va aparèixer, en forma d'articles, a un diari en anglès que sortia a Ciutat la passada dècada; però com que traduïen els meus escrits, la fidelitat a l'original en sortia tan mal parada que ho vaig deixar anar. Més tard, cap el 68 o el 69, una editorial barcelonina de prestigi em va contactar el meu treball. Volien, però, que fos un treball d'alta Sociologia: un sociòleg de renom m'havia d'assessorar i encara havia de revisar la meva feina i atorgar-li el seu vist-i-plau. D'altra banda, calia que el meu plantejament i les meves conclusions responguessin als esquemes i a les exigències en la matèria de l'escola marxista. No cal dir que també vaig abandonar.

Ara m'acullen, i ho agraeix, les columnes de la premsa local de Mallorca. És probable que, finalment, la meva tasca hagi trobat el lloc adequat. No he pretès mai fer un estudi profund i acomplit de Sociologia ni de Lingüística. Només volia entretenir la voga, donar compte d'unes coses que han passat per davant els meus ulls, sobre les quals m'he aturat a reflexionar, per allò d'explicar-les-me i treure'n unes conclusions. Escric per aquella gent que sàpiga entretenir-se amb els nostres vells costums, siguin de virtut o siguin de vici, amb les actituds i les resolucions que, per bé o per mal, fan de nosaltres qui som: de la mateixa manera que, a la taula familiar la conversa gira a l'entorn d'amistats i parental·la, de cases i llinatges antics, il·lustres o humils, que, de molts d'anys ençà, fan el nostre món i li donen un sentit. Si, de tot això, en surt una mica d'amenitat i el lector troba entreteniment en els meus escrits, em donaré per ben pagat.

.../...

.../...

"A Ciutat hi ha botifarres" --assegura una dita, no sé si gaire antiga--, "mossons i xuetes", i continua encara amb un final que ara no és del cas. D'aquests tres estaments anomenats, el que ha tengut més abundosa literatura és el dels xuetes, òbviament: és el que ha sofert de ple i fins a extremituds inhumanes les conseqüències de l'estratificació social, perquè el problema dels descendents de jueus conversos, a Mallorca, és un problema social, d'origen religiós, però no racial a la manera de Centroeuropa. Quant als altres estaments cal reconèixer que els mossons han tengut més bona literatura que els aristòcrates: aquells han estat matèria de la literatura costumista; aquests, de la fulletinesca. No crec que sigui dubtós que, entre Jorge Aguiló o Los Misterios de Palma de don Eduardo Infante, Los muertos mandan de Blasco Ibáñez i Las horas contadas de Carmen de Icaza, per una banda, i els escrits de Pere d'A. Penya, de Bartomeu Ferrà, de Miquel dels S. Oliver i de Gabriel Naura per l'altra, hi ha una gran diferència de qualitat a favor d'aquests últims.

Diferència de qualitat literària, però també diferència de valor testimonial. Per aquesta part, haurem de citar l'obra, tan atenta sempre a la condició de senyors, de Llorenç Villalonga, d'una qualitat literària fora de dubte, però d'un valor testimonial nul. Si alguns dels personatges de Villalonga tenen una autenticitat, és, si de cas, com a mites, que la tenen, no com a realitat, i això no és cosa que afecti la virtut de la semblança literària, tal com l'exigeix la bona escola. Però la distribució de prestígis que Villalonga ordena dins les seves novel·les i aquella creació del món quasi-feudal de Bearn, encastellat a unes primeres terres muntanyenques, com a una novel·la de sir Walter Scott, és la pura fantasia.

Per ventura un dels encants de les novel·les de Villalonga és aquesta distància que l'allunya del món que descriu. A la primera edició de L'hereva de donya Obdúlia (juliol 1964), el títol és així, amb "donya". A la segona edició (abril 1970), ja apareix rectificat en "dona". Cit dues edicions de la mateixa editorial. Entre l'una i l'altra, hi ha, però, l'edició de les obres completes (setembre 1966), on el tractament és invariablement "dona". La revisió lingüística d'aquest volum d'obres completes, la va dur a terme En Josep A. Grimalt, i "dona" és la forma establerta per la Normativa. Els qui coneixen Villalonga enc que sigui per les seves novel·les, poden saber que entre

.../...

.../...

la Normativa i el parlar senyor, Villalonga s'inclinarà sempre per aquest. I és el cas que la forma "dona", a Mallorca, pertany al parlar senyor, i "donya" és una forma mossona.

Jaume Vidal Alcover

II trobada de premsa local

Dia 10 de Març, a Manacor, es celebrà la segona trobada de premsa comarcal (local) de Mallorca. La primera, una quinzena grossa de dies abans, i a la qual no hi assistírem els de Flor de Card, es va fer a Sineu. D'aquesta primera direm sols que es tregué una conclusió principal: continuar les trobades per tal d'aconseguir fer un cos davant unes determinades situacions que ens puguin efectar a tots. Es va fer una editorial conjunta que tengué ressonància a la premsa diària i a la TVE.

A la segona trobada, amb representants de "Apostol y Civilizador" de Petra, "Bellpuig" d'Artà, "Dijous" d'Inca, "Felanitx", "Flor de Card", "Manacor", "Perlas y Cuevas" i "Vora Mar" de Peguera, es tractava de consolidar un poc més el grup i d'acordar una sèrie d'accions per emprendre conjuntament. Als que no havíem assistit a la primera se'ns informà de l'estat de les coses.

Dels diferents punts que es tractaren en la vetlada, el dominant fou el dels doblers. Pareix ésser que qui més, qui manco tots hi feim quebres. De cara a un intent de solucionar l'assumpte, i apart de les iniciatives que, per separat, poguéssim tenir cada revista (propaganda, rifes, loteria, subvencions,...), es va decidir que una comissió anàs a veure el Delegat del Ministeri de Cultura i els de les Caixes d'Estalvis i de Pensions per tal d'exposar-los el cas.

Altres temes que es tocaren foren el de donar-nos a conèixer a través de la televisió -a la premsa diària ja ho havíem fet- i publicar editorials conjuntes sobre temes comuns a tots els pobles.

Josep Cortès

pere d'a. penya

Pere d'Alcàntara Penya i Nicolau va néixer a la Ciutat de Mallorca dia 19 d'octubre de 1823, i va morir dia 15 d'abril de 1906. La seva biografia, pròdiga de peripècies i d'anècdotes revela una personalitat humaníssima, tota amarada d'una ingènita bonhomia que, quan calgué, el féu arribar a l'heroisme. ...va aconseguir els millors èxits dins el gènere costumista, que va cultivar tant en prosa com en vers, i que va portar a l'escena amb una sèrie de sainets que avui ja mereixen la consideració de peces clàssiques.

El costumisme d'En Penya es caracteritza per un agut sentit de l'humor, i per una sàtira que, si a estones es fa amarga i incisiva, és sempre, en el fons de tot, bondadosa i sense cap casta de ressentiment... El poeta entre bromes i veres, fa desfil·lar una comèdia humana en miniatura; una galeria de costums i de personatges essencialment mallorquins (i, més concretament, ciutadans), que, dins els seus límits i deixant de banda el valor de document social i lingüístic que ofereix, arriba en els millors moments a adquirir innegable categoria literària.

(Resumit del pròleg del llibret "Poesies Populars". Les Illes d'or, nº 87).

Joan Rosselló

un sermó de corema

Tots els divendres de març
a la Seu fan bon sermó.
Molts hi van a sentir-lo;
mes quants de sermó estan farts?
Cridau fort, predicador.
Els més que a sentir-vos venen,
ni us escolten, ni us entenen.
El predicador ja és de més;
que els sermons que avui s'atenen
són lliures, sous i diners.

També deis: "Devots germans,
si veure els infants voleu
fills lligítims de la Creu,
donau-los estúls cristians".
Ai, fraret! No vos canseu,
que vos daran capiterro
i creuran que deis un erro.
L'educació que fa més
dins aquest sigle de ferro,
és lliures, sous i diners.

Vós bé deis: "La gran moral
que avui l'evangeli explica,
l'única que santifica,
és amb bé pagar tot mal".
Predica, fraret, predica.
Qui de fer bé du curolla
és tractat de cuca molla.
Tothom obra a l'enrevés.
La moral que més descolla
és lliures, sous i diners.

Deis també que els hem de
un art, carrera o ofici dar
de treball i d'exercici,
perquè el Cel puguen guanyar.
Debades, fraret, el vici
condemna amb grans manades.
No faceu forces debades;
tothom cerca fer doblers;
les carreres més cercades
són lliures, sous i diners.

.../...

.../...

També deis: "Per casar-se
procurau que hi haja amor,
si voleu veure la unió
dins ca-vostar, i viure a pler!"
Tot això, predicador,
en temps que Marta filava,
era cosa que s'usava;
mes ara els partis que més
el jovent cerca i alaba
són lliures, sous i diners.

Deis que el món està perdut;
que el comerç camina tort;
que el bon tractar ja s'és mort
que el còdic és un embut.
Fraret, no crideu tan fort,
que tendreu escanyadura.
Teniu per cosa segura
que en matèria d'interés,
la bona fe que més sura
és lliures, sous i diners.

Predicau que hem d'observar
la llei com un sí senyor,
perquè és on fort politxó
que no nos deixa escapar.
Però avui, predicador,
la llei més santa i eterna,
la trampa l'engalaverna:
ja els còdics van de través,
doncs la llei que més governa
és lliures, sous i diners.

Deis que visquem com a pobres;
que cuidem de ben obrar;
que Déu recompensara
les nostres virtuoses obres.
Fraret, bé podeu clamar.
L'almoïna es té per ofensa:
ja no hi val la prometença
del Cel; els moderns obrers
no volen més recompensa
que lliures, sous i diners.

Aquella amistat tan rara
que s'usava antigament,
ja no es troba fàcilment
ni per un ull de la cara.
Avui s'usa una altra gent
que du molta d'esponera
i l'amistat verdadera
la té la llengo, i no més.
L'amistat que avui prospera
és lliures, sous i diners.

Aquella antiga noblesa
que es fundava en lo valor
d'un fet d'armes o en l'honor,
ja és cosa de la vellesa.
'vui per 'vui, predicador,
la noblesa està en los mobles,
perquè travessen els pobles
altres camins carreters:
i són els escuts més nobles
les lliures, sous i di diners.

Ja és moneda avui en dia
que passa com a corrent,
l'esser un viciós decent,
l'enganyar amb cortesia.
Molts ne conec, i no ment,
calops a la quinta essència.
que bravegen de consciència,
i es confessen cada mes,
adorant amb reverència
les lliures, sous i diners.

¿Quan el bon temps tornarà
que la doctrina cristiana
pa i companatge serà
de tota persona humana?
¿Quan del vostre predicar
seran les veus escoltades?
Quan tornen les gents honrades,
i estampades pels carrers
sien com a fems mirades
les lliures, sous i diners!

Pere d'A. Fenya

LA EQUITATIVA

assegurances

ALFA

màquines de cosir

Cardassar, 17

BERNAT POLIT

son carrió

S A N O S T R A F E S T A

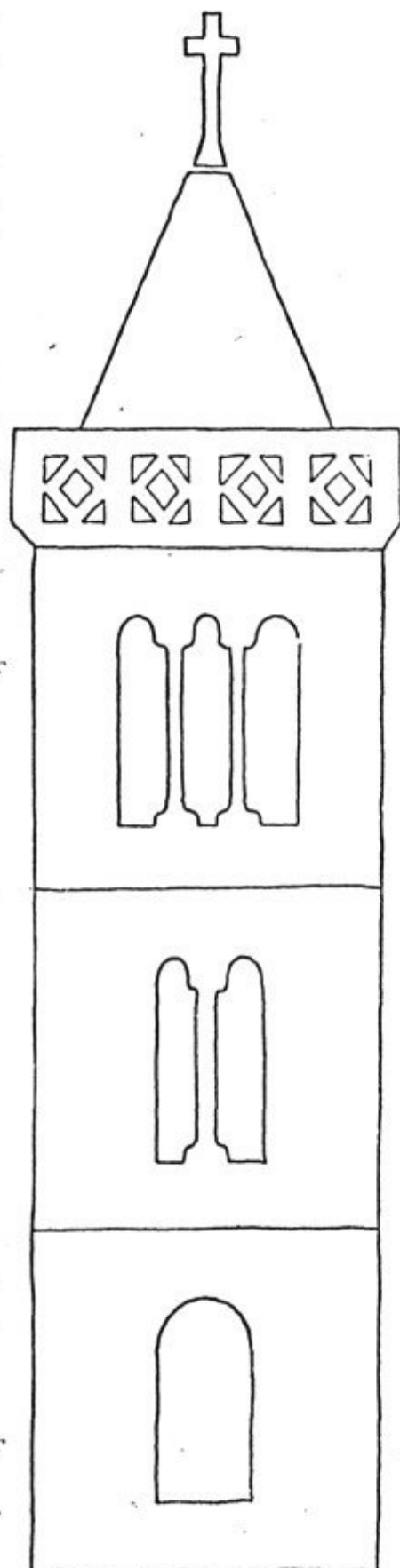
Han passat, una vegada més, ses nostres festes. Festes que han fet xerrar sa nostra gent i que miraré de comentar una mica.

Sincerament crec que lo millor d'aquestes festes foren ses carreres de bicicletes, on hi va haver part positiva i part negativa. A sa part positiva cal posar-hi es nombrós públic que hi va assistir, demostrant així sa gran afició per aquest esport -que ja hi era fa un grapat d'anys en es nostre poble-. Per altra banda hem de remarcar sa formidable organització per part des promotors, seguit d'un entusiasme i valor des corredors i sa policia de tràfic -es circuit no era de lo millor I ara passam a sa part negativa. De fet vàrem dur sort perquè aquesta vegada no hi va haver moltes de falles. Només en senyalarem dues:

A.-Malgrat ets arreglaments de sa baixada de "Ca Na Capirrona" no va quedar gaire bé, lo que va dificultar sa labor des corredors.

B.-Aquesta segona cosa negativa ja no nos estranya gaire perquè ja fa molts d'anys que passa lo mateix. Però per això, perquè ja s'ha convertit en una espècie d'hàbit pel poble, és per lo que volem denunciar desde aquí s'actuació de sa majoria des "guardies municipals" mentre s'anaven desarrotllant ses carreres.

Dins sa verbena hi ha poc per destacar simplement es nombrós "gamberrisme", com diven per aquí, que va reinar durant tota sa nit i que va ésser pre -

.../...

senciat per ses forces de s'ordre sense donar-li massa importància.

Es Diumenge dia 7 de Maig, per ventura va ser una mica fluix, perquè lo únic que hi va haver va ésser el "tiropichón", però segons pareix sa paraula crisi també reina dins s'Ajuntament de Sant Llorenç.

Arribam en es dia 8 de Maig, dia de sa Festa de Son Carrió i que aquest any se va conseguir que destaca per damunt ets altres. Analitzarem ets distints actes d'aquest dia:

Es matí, Missa solenne i una gran barenada pès més vells i també per a tots es qui varen voler-hi anar.

Es capvespre corregudes de pollastres, canyes, ginkhama, olles i futbol entre ets equips "Fadrins" i "Casats", que guanyaren, com és natural, es fadrins de quatre a dos.

Es vespre, comèdia titulada "Ca'n Miraprim". Molt acceptable i que va agradar a sa gent des poble, encara que començàs un poc tard. I així finalitzaren ses nostres festes patronals.

Per acabar, aprofitant s'oportunitat que mos dona sa revista "Flor de Card" diré lo que entenc que hauria de ser s'organització de ses festes d'un poble:

A.- Per poder fer unes bones festes patronals, es principal protagonista ha de ser es poble i per això falta que el deixin i que hi vulgui participar.

B.- S'Ajuntament haurà d'entregar un pressupost acceptable i que aquesta quantitat de doblers sigui a "fondo perdut".

C.- Tenguent en compte que és tot es poble es que participa, ell mateix ha d'elegir un grup organitzador de ses festes en totes ses seccions. Però vull remarcar una vegada més lo de abans: sa festa és des poble, per això hi ha que prenr-hi part.

Rafel Prohens Galmés

Dibuix: Nisco Galmés

crítica a una crítica

Sols voldria dir dues paraules sobre la crítica a l'article signat per mi "L'Esglèsia i el Poder".

En primer lloc accept plenament la crítica com a democrata, encara que ho sigui de tota la vida (fa molts pocs anys que co

.../...

.../...:

nec el significat del mot), però hi ha alguns conceptes amb els que no estic molt d'acord. És clar que en un tema tan ample com és l'Història o l'església i el poder és molt difícil fer un resum del que han estat aquestes relacions, puix sempre hi haurà el perill de deixar moltes coses dins el tinter; si escrivíssim deu toms damunt el tema encara en deixariem qualcuna, ves que hem de fer si sols tenim dues o tres fulles per fer l'article.

Abans de tot vull aclarir que personalment no tenc res contra l'Església, no som anti-clerical ni em declar ateu (per a mi l'ateisme és una fal·làcia), sino que crec en Déu, inclús crec en la religió com a camí d'alliberament perquè l'home sigui de cada vegada millor; el que no crec és que s'hagi de fer a través de l'Església (la paraula església em sembla prostituïda desde fa molt temps). Quantes vegades hem sentit dir: "Jo crec en Déu però no crec en els capellans"? Per a mi això és una veritat a la que no podem donar l'esquena. La gent està cansada d'una església organitzada, burocratitzada, alienant i inclús absolutista. Els edificis estan buids i no crec que sigui perquè la gent hagi deixat de creure en Déu. Amb el que no creu és amb l'església organització.

Tampoc crec que partesc d'idèes abstractes i preconcebudes, si no de fets reals dels que l'Història ens dona testimoni. Sempre que es diu o escriu qualque cosa es parteix d'uns coneixements mínimament elementals. El contrari seria fer història-ficció. Jo estic d'acord amb que no es pot analitzar les diversitats religioses amb el mateix motlle perquè les circumstàncies i les situacions han estat molt diverses, però els fins han estat els mateixos: l' poder i privilegis i sempre a través d'una església organitzada.

És clar que el que jo anomen clero progressista no és cosa nova, però la denominació em sembla que no és gens vella: (desde el moment que hi ha una o unes persones capaces d'evolucionar i no acceptar com a dogma tot un estat de coses establertes i inamovibles, aquestes persones es converteixen automàticament en progressistes).

Que l'Església no sempre ha estat aliada amb el Poder, pot ser, però els cassos que hi ha hagut fins ara han estat més a nivell individual que res, i casi mai a nivell d'església org. Estic en contra d'una religió organitzada, burocratitzada, perquè em sembla completament falsa. Per mi la religió és una cosa personal que no té perquè passar per cap vicaria ni per cap

.../...

.../...

confessionari, ni estar subjecta al que Roma dirà, perquè quan la religió es converteix en això deixa d'ésser vertadera i es converteix en un partit polític més, amb un poder de coacció capaç de canviar la roda de l'història. (No fa un lustre que els bisbes italians amenaçaren amb l'excomunió dels feels si votaven al Partit Comunista). Això demostra que l'Església és una entitat política, una entitat política organitzada que juga amb la fe dels seus feels.

Resumint, per mi tota religió organitzada, s'ha de burocratitzar, lo que equival a fermadura, fermadura concretada en una Església Organitzada, actuant igual que qualsevol multinacional per vendre-te un producte; per tant crec que la Fe com a moviment d'alliberació no té perquè passar per aquest tipus d'església, perquè així el que passa és que la fe ens rovella de tant d'esperar i es converteix en un sentiment d'impotència, i de frustració, que és el que ha passat a una gran majoria de creients que han perdut la fe, però la fe en una església organitzada, no la té en Déu.

Ja per acabar crec que cal dir que la vertadera religió és aquella que es fa diàriament ajudant a fer una societat millor, respectant als que conviven amb nosaltres i lluitant perquè la nostra societat sigui més justa. Si es té Fe, amb això crec que s'aurà conseguit una vertadera alliberació.

Ignaci Humbert Roig

de l'escola

Potser per bé, potser per mal, la gent parla de l'Escola. La gent qui figa i diu raïm. Opinió, generalment ben simple, n'hi ha per tots els gusts, i sobre els gusts no hi ha res escrit, diuen.

On és la por?. On és la indiferència?. ¿S'esbuquen els pedestals?. Festegem-ho!

Vull obrir una finestra. Diré unes quantes coses de les que pens i vull creure. Morin els silencis!. Parlem-ne!. Si podem aconseguir comunicació tots hi guanyarem.

Valguin els següents mots de introducció als articles que, si no hi ha res de nou, a poc a poc, aniran sortint sobre el tema.

.../...

vaga, associació, ...

.../...

De fet, és evident que hi ha "ambientillo". Alguns pares públicament -cosa que sempre és d'agrair- diuen el que pensen; altres lleven pell; altres creuen que, com moltes altres de coses, la nostra Escola hauria de canviar; altres que la gent de cultura és la primera que fa "huelga"; altres que... Segons com un ho mira tot tremola, i segons com res no es mou.

Algunes, poques, opinions reflexionades i moltes sagetes, -amb més o manco verí- cap als mestres. Com si els mots educació, instrucció, formació, escola, relació... fossin tots-i-a-la-una sinònims de mestre/a.

I els mestres?. No ho sé, els nostres, potser una mica encastellats (?).

Cert és que els mestres, ara, a més de sous esquifits, desprestigi de la professió, programes de Madrid... i tot un altre caramull d'injustícies -on és la justícia?- també han d'aquantar la incomprensió dels pares.

Vegem un botó de mostra. El rum-rum agafà força a rel de la vaga i... no era just el que demanaven els mestres?:

Quin pare és que no vol que es dediqui més temps a l'escola?

¿Qui és que no veu la necessitat de jubilació als 65 anys i fins i tot, de manera relativa abans?. Es tal volta "fer escola" el mateix que guardar bestiar?.

¿Quin és el treballador que no desitja una democratització de sa empresa?

¿Quin pare és -dels qui no poden o no volen enviar els fills a una escola de pago- que no creu que hi ha d'haver una real i vertadera igualtat d'oportunitats?.

No m'ho esplic de cap manera, però els pares no recolzaren la vaga. Alguns llevaren pell.

¿Són "els mestres" els nostres mestres, culpables de tots els mals?. ¿També han d'esser fusters si volen que les persianes no caiguin, granadores si volen tenir net, jardineros si volen una rosa, picapedrers, inelectuals... super-homes!?

Per favor!, tots som humans i fruit d'una "educació". Anem a les arrels!.

No vull acabar l'espai sense remarcar l'importància de l'embrionària Associació de Pares que pareix vol sortir de l'Escola. Quina feina més meravellosa pot fer!. ¿Vos imaginau a pares i mestres, plegats lluitant per l'Escola?

És ben segur que amb voluntat, força, paciència i una mica de perseverància gairebé es farien miracles. Mata de Jonc, n'és un bon exemple.

Treballem tots!; i si som pocs és igual, ho conseguirem.

Guillem Pont i Ballester

miquel llodrà

"Per Art és una tasca sagrada i la seva pràctica significa un intent d'obrir nous camins que siguin útils a la humanitat. La serietat en la que he treballat i el meu sentit de la responsabilitat vers les coses sagrades m'impedeixen fer de mercader d'una obra (bona o dolenta, però treballada i estimada) que, no obstant desig pugui ser contemplada, assolida, de forma permanent per aquells que s'hi sentin interessats o atrets.

A rel d'aquesta decisió de no mercantilitzar (de no profanar) el que més estim és que he decidit regalar els meus quadres a les persones que els desigin. Com que l'Art no té preu, no n'hi posarem.

El que no puc regalar és allò que no és meu: les vases, els taulers o posts i alguns altres elements que hauré de pagar forçosament. Si algú s'interessa per la meva obra ja és un amic i automàticament és pot considerar propietari del quadre que més li agradi. Consultau al senyor que guarda, o a mi mateix".

Miquel Llodrà

Aquest escrit que heu llegit el vaig veure a una sala d'exposicions i de cop em va cridar l'atenció d'una manera especial. Més encara, em va impressionar com no m'havia impressionat cap exposició que hagués vist abans. No entraré aquí a fer una crítica del que eren els quadres perquè crec que això és una cosa molt personal: o t'agraden o no t'agraden. Diré sols que a mi m'agradaren, i prou. El que sí vull dir és el que trobo de la manera de fer les coses així.

Aquesta persona roba hores a la son per fer una feina que ell creu que sap fer i després, humilment, sens cap mena de pedanteria ni "snobisme" l'ofereix als que la vulguin "assolir, contemplar d'una forma permanent". Regala un troç d'ell mateix.

"Hem de lluitar per la socialització de l'Art -diu- i hem de fugir de l'especulació, la comercialització, la venda, ...".

Evidentment no serà comprès per tothom. "O és beneït o se vol fer propaganda" -m'han dit-. I no és ver. No és beneït perquè ell cobra molt més que els altres pintors, però amb una altra moneda. Aquests cobren en l'or i ell en la satisfacció d'ésser útil a la societat. ¿Qui en treu més profit?

Josep Cortès

les primeres

comunionis

Combregar per primera vegada ha estat un convencionalisme més de

l'Església Catòlica. Fan combregar als seus fills tots els pares, tal vegada perquè sigui una cosa molt ben vista per la societat on vivim. Trista comèdia el que suposa una primera comunió si els pares estan impulsats per la societat i no per la Fe! Me pareix absurd que rebi el Sacrament qui no creu en Ell.

La realitat és ben trista. Vàrem veure als combregadors de l'altre dia. Si pareixia inclús una desfilada de models! per no dir qualque cosa més cruel encara.

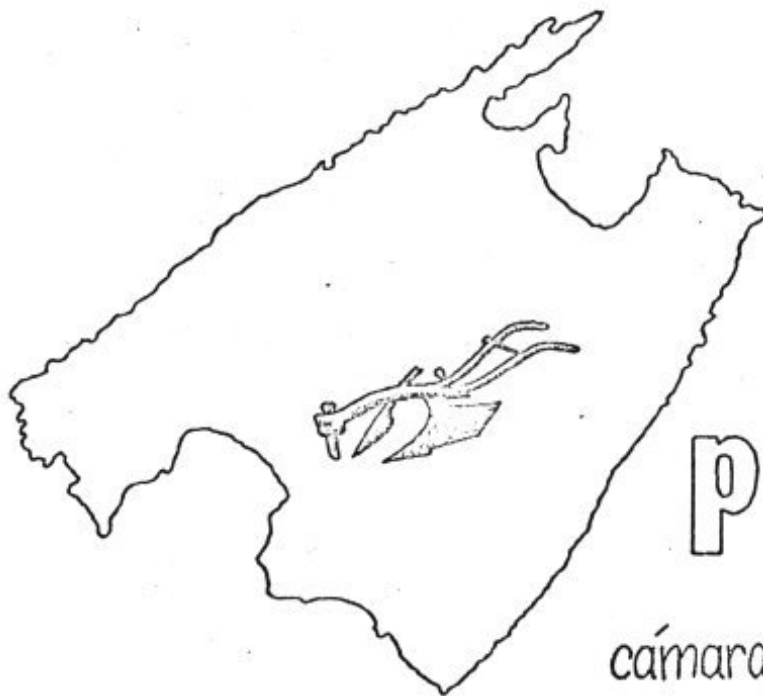
A vegades pens que tot aquest empostissat sols és per tapar el que de veres falta. Quants de pares s'han preocupat per mostrar als seus fills quin sentit té aquest sacrament?. En canvi tots es preocupen dels vestits que els han de posar perquè els seus fills siguin els més endiumentats. No serà que amb el vestit volen tapar la farsa que estan fent?

Es absurd que els pares, al fer combregar als fills es comprometin a educar-los dins la Fe cristiana, si ni tan sols creuen en això. Fer combregar un al.lot a set o vuit anys ha de suposar un compromís per els pares, ja que el nin no sap encara el que vol.

Jo proposaria als pares que es demanassin a veure si realment volen que els seus fills combreguin i demanaria que aquesta resposta no estigués frenada per la societat on vivim.

En cas que els pares estassin convençuts que els seus fills havien de combregar, els demanaria que olvidassin el vestit i el berenar i anassin al fons de la qüestió, que ja està be de convencionalismes creats per la societat de consum on tots vivim.

Antònia Servera

unió de pagesos

cámaras agrarias, una

larga andadura para una nueva imagen.

Las Cámaras Agrarias fueron creadas y organizadas por real Decreto de 14 de Noviembre de 1890, manteniendo su presencia en el campo español en lo que va de siglo. En la actualidad, conforme a lo establecido en el Real Decreto de 15/6/77 y paralelamente a la proclamación del principio de libertad sindical, han surgido de nuevo, y aprovechando la larga tradición que sobre ella pesan, las Cámaras Agrarias dándoles un enfoque distinto como órganos de consulta y colaboración con la Administración.

La publicidad de este decreto produjo una reacción en contra por parte de las organizaciones profesionales agrarias, que juzgaban a las nuevas Cámaras como una fuerte competencia para los sindicatos agrarios. De hecho, algunas de estas organizaciones agrarias (C.O.A.G. y otras) llevaron a buen término algunas acciones de boicot, lo cual presionó favorablemente a favor de la necesidad de un decreto adicional elaborado previa consulta con las distintas fuerzas sindicales (C.O.A.G.) que sirviera para perfeccionar el anterior, y a la vez regular las elecciones a estos órganos.

Sin embargo, después del Decreto provisional anteriormente citado, estas elecciones a Cámaras toparon con seria y no sin razón oposición popular, debido a la escandalosa forma en que fueron confeccionados los censos y las numerosas reclamaciones a que dieron lugar pese al mínimo plazo fijado para pre -

.../...

.../...

sentarlas, lo que evidencia la escasa o nula voluntad democratizadora de los antiguos verticalistas y los que se pretende con estas elecciones.

Parte de la culpa y la falta de interés en la participación hay que dársela a la Administración por el proceso seguido en la convocatoria de estas elecciones: el 15/6/77 se disponía la normativa; hasta el 7/3/78 no se perfeccionaron las normas electorales; el 15/4/78 se aplazan las elecciones y se amplían plazos (frente al boicot de la coordinadora), y por fin, el día 26 de abril, ante el interrogante de todos, se delimitaron las funciones (para lo que servían).

Las funciones de las Cámaras agrarias se resumen en órganos de consulta y colaboración con la Administración en el campo.

Personalmente creemos que las Cámaras deberán atender las necesidades burocráticas de los agricultores y dejar que sean los sindicatos libres los que negocien con el gobierno.

A falta de espacio, resumimos los resultados de las elecciones del pasado día 21, que sin duda son de interés a nivel local, por reflejar parcialmente la temperatura participacionista del payés.

La votación se realizó en el Ayuntamiento de nuestra villa, con un censo aproximado de 630 electores. Acudieron a la urna un total de 63 (un 10 por ciento), de los que 62 votaron a favor de los doce nombres presentados por la "Unió de Pagesos", y el otro votó en blanco.

Este escaso índice de participación a nivel local, sin duda radica en parte a que sólo se presentó una candidatura, de la cual, ocho días después, resultó elegido, por votación secreta entre los mismos doce vocales Mateo Girart como presidente, Lorenzo Femenias como vicepresidente primero y Martín Rosselló como vicepresidente segundo.

batec

- 1.- Es grup de catequesi parroquial ha organitzat una excursió a Formentor, Port de Pollença i Pollença.
- 4.- S'ha acabat sa vaga de mestres.
- 7.- Diada de primeres comunions; tretze nines i tres nins.
- 16.- S'ha començat a fer escola per treure es carnet de tractorista i altres herbes per anar per camades, camins i carreteres.
- 20.- Es Centre d'Esplai ha acampat en es Port Verd.
- 21.- Eleccions a ses Cambres Agràries.
- 23.- Reunió promoguda per s'Escola en vistes a crear una Associació de Pares.
- 24.- Es Diari duia que s'ha concedit una subvenció per construir tres aules noves a s'escola.
- 29.- El diari Última Hora publica una entrevista al nostre Director, que és mestre d'escola, de facultat i missèr on dona la seva opinió sobre l'ensenyança elemental i universitària.

G. Quina i J. Rosselló

el temps

Pluja: Plou els dies 5, 9, 23 i 27. Total 55 l/m².

Tormentes: dies 9, 13 i 27 (amb llampecs).

Boires: Qualque calitge de matí.

El dia més sec fou dia 31 amb una humitat mínima del 37-40 %

El dia més càlid s'arriba als 28°C.

La nit més freda es situa sobre els 11°C.

La pressió atmosfèrica es manté amb bastant freqüència sobre els 1010 - 1015 mb., es a dir, relativament baixa.

El vent ha bufat amb poca força, ja que sols els dies 1 i 22 arriba a velocitats superiors als 30 quilòmetres i segons da des registrades per contador, dia 14 fou el menys ventós.

Dia 5, degut a una borrasca que orientava als vents en altura del Nord d'Àfrica cap el Mediterrani Oriental, cau una lleugera pluja que esquitxà de fang roig (ha plogut aigua ro ja, que diuev).

Francesc Umbert

darrera

plana

de card

11ª revista del Club Card
de Cardassar
de 1978

21

Preu legal: 765-1973

del Club Card

Editor: Major s/n

Director: Bartomeu Domenge Amer

index

- 1 Portada
- 2 Editorial
- 4 Classes socials i llenguatge
- 6 II Trobada de premsa local
- 7 Pere d'A. Penya
- 9 San Carrió
- 10 Crítica a una crítica
- 12 De l'Escola
- 14 Miquel Lledrà
- 15 Les primeres comunions
- 16 Les cambres agràries
- 18 Batec - Temps
- 19 Darrera Plana

Josep Cortès
a la premsa local
Jaume Vidal Alcover
Josep Cortès
Joan Rosselló
Rafel Prohens
Ignaci Humbert
Guillem Pont
Josep Cortès
Antònia Servera
Unió de Pagesos
G. Quina/J. Rosselló/F.
Umbert

collaboren

Josep Cortès
Ignaci Humbert
Guillem Pont
Premsa local de Mallorca
Rafel Prohens
Guillem Quina
Joan Rosselló
Antònia Servera
Francisc Umbert
Unió de Pagesos
Jaume Vidal Alcover

nota

Els articles publicats en aquesta revista
són l'opinió dels seus propis
autors.